Pavel POPA

Institutul de Filologie al AŞM
(Chişinău)

SEMNIFICAȚIA INELULUI DIN TIMPURI ARHETIPALE PÂNĂ ÎN PREZENT

The ring's significance from the archetypal times till now

Abstract. Arrived until nowadays and traditionally worn on the ring finger, only by the woman first and then by her husband too, the ring always symbolized fidelity and devotion, engagement and care of the soul mate, representing and the gift-declaration, with romantic connotations. The symbolism of the engagement ring and also of the wedding one represents the sacredness of the new couple expressed by the loyalty and the trust of the opposite sex young people who, being in love, have sworn each other to spend the couple's life until the last moments in mutual understanding and eternal love.

Manufactured since the ancient Egypt, about 5000 years ago, from rush, reed, sedge and papyrus by the method of twisting and weaving in form of circular rings, the ring had a decorative function. Currently the custom of wearing the bridal ring symbolizes the new family – a rite of passage from being a bachelor and a made to the new status of husband and wife. Thanks to the Christian faith – part of the Romanian people's psychology, we respect faithfully even today the ring's connotations in marriage ceremonies.

Keywords: symbol, ring, sealed ring, funeral ring, engagement ring, wedding ring, the ritual seat, the dance *Hora*, circle, the custom of *rings' chosen.*

Una dintre adevăratele podoabe cu o semnificație deosebită din cadrul logodnei şi nunții tradiționale este **inelul.** În prezentul demers vom încerca să cercetăm **simbolismul inelului de logodnă** şi al celui de **căsătorie.**

Inelul de logodnă constituie primul simbol al dragostei care deschide ferestrele inimii şi indică calea spre o viață fericită. În toate perioadele temporale inelul având formă *circulară* este perceput ca simbol al unității şi al eternității. Asociat cu soarele, luna şi zeii, inelul se consideră un obiect magic sau sacru, pentru că asigură protecție purtătorului.

Printre primele popoare care au început utilizarea inelului, transformându-i semnificația în reguli şi legi de bună conduită, păstrând respectul față de forțele magice ale lui şi prețuindu-i importanța în organizarea vieții până la ultimele clipe ale existenței, au fost grecii, romanii şi egiptenii.

Obiceiul purtării unui inel – simbolul celor două persoane logodite − se presupune că îşi are originea în Egiptul Antic şi a provenit de la sigiliu sau inelul de sigiliu care reprezenta puterea, iar purtătorul inelului era considerat o persoană cu mare autoritate.

BDD-A22731 © 2015 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

Dacă o persoană de viță regală dorea să transmită puterea sa unui oficial, era obligat să-i ofere propriul inel. Un asemenea exemplu întâlnim în Geneza 41, 42: „Faraonul şi-a scos inelul din deget şi l-a pus în degetul lui Iosif". Cu timpul, egiptenii au transformat inelul cu sigiliu într-un ornament. De atunci egiptencele bogate au început a purta inele de aur pe toate degetele, iar femeile sărace – din bronz, sticlă sau lut.

Romanii au folosit inelele pentru a lega oamenii de aceeaşi clasă socială şi de a uni partenerii de căsătorie, fiind purtate pe mâna sau pe degetul care le plăcea mai mult. Primele inele ale romanilor au fost confecționate din fier şi simbolizau puterea şi persistența. Papa Nicolae I (secolul IX) a făcut din inelul de logodnă din aur o cerință obligatorie: bărbatul să-şi demonstreze averea şi capacitatea de a avea grijă de soție. În anul 1215, Papa Inocențiu al III-lea a permis ca inelele să fie confecționate din orice metal (inclusiv argint şi fier). Ei considerau ceremonia de logodnă cel mai important eveniment din cadrul nunții. Inelul simplu din fier, dăruit de fidanțat familiei miresei la logodnă, semnifica angajamentul său şi capacitatea sa financiară – „simbol al robusteții, al asprimii, al tenacității, al rigorii excesive şi al inflexibilității" [1, p. 390]. Din momentul acceptării inelului, viitoarea mireasă avea datoria să se supună bărbatului, ascultându-l până la sfârşitul vieții. Mai târziu, mirele dăruia miresei două inele, primul confecționat din aur, întrebuințat numai la festivități, cel de-al doilea – din fier, destinat a fi purtat în gospodărie pentru a evita degradarea celui de aur. Cu toate acestea, multe popoare considerau că fierul are valoare sacră, deoarece credeau că metalul a „căzut din cer, fie că, a avut origine terestră" [1, p. 391].

Meritul grecilor constă în prioritatea promovării tradiției de a purta inelul pe degetul al patrulea de la mâna stângă, unde „vena amoris" (vena dragostei) se conectează cu inima.

Aproximativ cu 5 000 de ani în urmă, egiptenii purtau inele cu pietre prețioase şi semiprețioase, fapt demonstrat de hieroglifele vechiului Egipt, şi simbolizau bogăția, fiind o podoabă a prinților, prințeselor şi aristocraților.

Una din legende relatează că originea inelului de nuntă are rădăcini în deşertul Africii de Nord, în luncile fertile ale Nilului, încă pe timpurile vechilor egipteni. Din firele de iarbă şi papirus, ce creşteau pe malurile acestui râu, se împleteau inele şi brățări – bijuterii ce simbolizau cercul, drept constituent al eternității.

Primul inel de logodnă cu diamant a fost cel al arhiducelui Maximilian de Austria dăruit logodnicei sale, Maria de Burgundia, în anul 1477, diamantele având puteri magice asupra dragostei, purității şi fidelității.

Drept dovadă istorică ce confirmă existența tradiției „de a purta inele" la popoarele balcanice sunt mai multe descoperiri arheologice, printre care şi Inelul de la Seimeni, numit „inelul sigilar", descoperit în iunie 2014 în interiorul unei amprente discoidale din secolele I-II d. Hr. Se presupune că acest inel a fost purtat de un preot şi simboliza prin culoarea roşiatică a bronzului viața terestră: succesul, abundența, prosperitatea, regenerarea, belşugul, fecunditatea, fertilitatea. Simbolurile incizate pe inel sugerează faptul că a fost utilizat în ritualul de trecere şi întemeiere, oferind tinerei perechi, în cazul

BDD-A22731 © 2015 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

căsătoriei, un „pom al vieții pentru început” şi binecuvântarea de a-l completa cu perechi de axe-ramuri (copiii născuți în respectiva familie), ca în căsătorie: „femeia să ducă viața mai departe, pentru a se nemuri, făcându-i bărbatului mulți copii, vegheată de şarpele casei, iar el, falnic şi nemuritor ca bradul, trudind la coarnele plugului să nu uite că familia este ca raza soarelui care biruie întunericul neființei, apărată de semnul crucii, capabil să-i facă pe toți nemuritori, dăruindu-le case în cer” [2].

Inelul funerar, depistat în anul 1912 în satul Ezerovo, com. Părvomai, reg. Plovdiv, Bulgaria, într-un mormânt din secolul V î. Hr., este de aur, având gravată o inscripție în limba tracă: *Rolis tene as ner enea til teani skoa ra zea do mean til ez viu ta mine Raz il ta*, care tradusă în limba română înseamnă: „Rolis ține acest inel strălucitor, păstrează-l [din] ziua [în care] lumina părăseşte [cerul] [şi] părăseşti lumea [aceasta] [şi] viu [rămâi] în mine (în amintirea mea) raza ta (din tine, care-ți aparține, a cărei dragoste o ai)”. Textul respectiv este unul asemănător celor scrise pe monumentele funerare, dar şi „incizate pe inele funerare” [2].

Pentru creştini cercul în inelele de logodnă şi de căsătorie reprezintă legătura sacră, eternă, spirituală dintre cele două jumătăți-pereche (bărbat şi femeie) şi semnifică căsătoria lor, adică unirea celor două jumătăți de suflet în unul întreg. De exemplu: inelul purtat de călugărițe înfățişează căsătoria lor sacră cu Iisus; simboluri ale unirii cu biserica sunt inelele episcopale; simbolul inelului papal, distrus la moartea preaînaltei fețe bisericeşti, numit „inelul pescarului”, evocă episodul cu Sfântul Petru la pescuit, „menit esențialmente să simbolizeze o legătură, să lege. Apare astfel ca semn al unei alianțe, al unui jurământ, al unei comunități, al unui destin asociat” [1, p. 467]. Bunăoară, importanța simbolică a imaginii îmblânzitorului de şoimi care a fixat inelul de gheara şoimului – „simbol al lui Horus, regele zeilor şi al regalității în general” [3, p. 70], se asemuieşte „cu cea a Abatelui, substitut al dumnezeirii, care, trecând inelul nupțial pe degetul novicei, face din aceasta mireasa lui Dumnezeu, slujnica Domnului. Aceasta dă inelului valoare sacramentală, el este expresia unui jurământ. Se va constata că în timpul slujbei de căsătorie tradiția cere ca logodnicii să-şi schimbe verighetele între ei, aceasta demonstrează că relația evocată mai sus se stabileşte de două ori între ei, din două sensuri opuse: o dialectică de două ori subtilă, care cere ca fiecare dintre soți să fie totodată stăpânul şi sclavul celuilalt” [1, p. 467]. Potrivit cercetătorilor francezi Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant simbolistica respectivă permite la toate nivelurile interpretării „să fie apropiată de cea a **cingătorii**” [1, p. 467].

Din punctul de vedere al tradiției creştine, inelul de logodnă este pus pe degetele tinerilor care au îmbrățişat iubirea revărsată de Dumnezeu numai în cadrul logodnei, făgăduindu-se unul altuia ca soț sau soție, şi semnifică un gest duhovnicesc de maximă importanță. *Biblia* relatează doar despre inelul cu sigiliu ca simbol al demnității şi al autorității. Atunci, când Tamar s-a deghizat într-o prostituată pentru a-l întâlni pe socrul ei, Iuda, ea i-a cerut inelul, lanțul şi toiagul ca zălog că-i va trimite un ied din turma sa (Geneza 38, 17-19). Obiceiul folosirii inelului cu sigiliu ca inel de logodnă a fost împrumutat de către iudei şi creştini de la romani. În cadrul ceremoniei de logodnă

BDD-A22731 © 2015 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

mirele trebuia să ofere miresei o sumă de bani sau un obiect de valoare. Cu timpul s-a ajuns în mod firesc la obiceiul ca acest obiect să fie un inel. Noul Testament nu oferă nicio mențiune despre inelul de logodnă, deoarece obiceiul folosirii inelului nu era specific perioadei date temporale. Cea mai timpurie dovadă a existenței unui inel creştin de logodnă a fost descoperită în catacombele Romei, sub un loc de înmormântare, datând cu anul 200 d. Hr. Din aceeaşi perioadă avem mărturiile lui Tertullian şi Clement Alexandrinul despre folosirea de către creştini a inelelor de logodnă. Conform acestor mărturii, presupunem că creştinii au adoptat inelul de logodnă în ultima decadă a secolului al II-lea. Mai des, inelele creştine erau confecționate din bronz, cele de aur erau rare. Deoarece inelele confecționate din metale prețioase nu corespundeau învățăturilor Bisericii, creştinii din acele timpuri purtau doar un inel, cel de căsătorie.

La slujba de logodnă, după ce preotul sfințește verighetele, le îmbracă împreună cu naşii pe degetul inelar de la mâna dreaptă a mirilor: verigheta miresei o pune pe degetul mirelui, iar cea a mirelui, pe degetul miresei.

Dacă urmează cununia, naşii mută verighetele mirilor pe mâna stângă, chiar înainte de începerea slujbei. În timpul cununiei verighetele sunt îmbrăcate pe mâna dreaptă a mirilor în felul următor: naşul va lua verigheta mirelui de pe degetul miresei şi o va pune pe degetul inelar stâng al mirelui, iar naşa va executa acelaşi lucru pentru mireasă, această procedură se efectuează de trei ori, ca într-un final verighetele să ajungă în poziția în care trebuie să fie. Purtarea verighetelor este un gest romantic, care denotă afecțiune şi respect şi care, din fericire, a supraviețuit până la ora actuală. Inelele de cununie simbolizează legătura dintre soț şi soție stabilită în momentul căsătoriei şi vor fi purtate de cei doi toată viața.

Pretutindeni, în arealul românesc dintre Prut şi Nistru, podoaba respectivă poartă numele de inel, doar în unele localități mai este numită *verighetă*. Studiind explicația din dicționar a cuvântului inel, observăm că „inel de logodnă = verighetă” [4, p. 441], de asemenea şi sinonimul cuvântului *inel* este „1.v. verighetă” [5, p. 217] – (verigă + suf. *-etă*), inel de metal (prețios, fără pietre) purtat ca simbol al legăturii dintre logodnici sau soți.

Mai multe surse ştiințifice relatează că obiceiul inelului de logodnă a simbolizat angajamentul şi dorința de a trăi împreună mereu, ataşamentul intens dintre cei doi şi siguranța relațiilor în viitor. Acest ritual ancestral demonstra că bărbatul îşi „alegea” perechea pentru a fi doar a lui, din dorința de a asigura angajamentul, credința şi devotamentul femeii – simboluri ale iubirii şi fidelității împărtăşite de cuplu. Dreptul la „alegere” îi aparținea numai bărbatului, aceasta însemnând că femeia nu dăruia niciodată inel de logodnă.

Din toate timpurile, pentru românii de pretutindeni, inelul de logodnă a simbolizat legătura de dragoste şi respect reciproc dintre fata mare şi flăcăul care avea să-i devină soț – suflet-pereche, caracterizat prin nivelul cunoaşterii partenerului: „parcă se cunosc de o viață”, sentimentul de familiaritate, de conexiune profundă şi atracție sufletească, dar şi fizică. Sufletul-pereche e simbolul partenerului, a celei de a doua jumătăți a unui tot „întreg”.

BDD-A22731 © 2015 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

Prin unire aceste două jumătăți formează un tot întreg, fără început şi fără sfârşit, care este asemuit:

• fie dansului *hora* – simbolul identității noastre naționale, răspândit în întreg arealul românesc, care valorifică multiple semnificații: „ieşitul la horă" înseamnă trecerea în rândul fetelor şi flăcăilor, demni de a forma o familie; „dacă ai intrat în horă, trebuie să joci până la capăt" – expresie ce semnifică şi respectarea angajamentului luat de soț şi soție cu ocazia căsătoriei; „s-a primenit de horă" – rit ce confirmă că hora nu este un eveniment oarecare, ci unul care oferă prilejul unei autentice manifestări de sărbătoare, atât a perechilor îndrăgostite, logodite, căsătorite, cât şi a comunității;

• fie *colacului de ritual* – care are aceeaşi formă circulară ca şi inelul, împletit, mai des, din două fâşii de aluat, asemenea celor doi însurăței, întâlnit la naştere, nuntă şi înmormântare, Crăciun, Anul Nou, Paşte, simbolizând cele mai importante momente din viața unui om, a unei familii, colectivități, fiind, totodată, şi simbol al fertilității, abundenței şi bucuriei, dar şi al apartenenței la o comunitate, pe de o parte, şi la o ordine spirituală superioară, pe de alta. Renumitul etnograf român Ion Ghinoiu în lucrarea *Mica enciclopedie de tradiții românești* defineşte semnificația colacului, ținând cont de dimensiunea, forma, mărimea, tehnica, ornamentarea şi timpul de preparare a lui, în felul următor: „colacul substituie omul sau divinitatea căreia i-a fost menit. El este perechea sufletului omului, fără de care acesta nu se poate integra în existență (colacii de la naşterea copilului), preexistență (colacul, în special colacul miresei) şi postexistență (colacii preparați la înmormântare, la 40 de zile şi la şapte ani după înmormântare, la Sâmbetele morților şi la Moşi), în comunitatea de credință (colacii naşilor), <…>, în ceata fetelor şi feciorilor în vederea căsătoriei (colacul la intrarea fetei în horă sau în joc). Colacii care substituie omul sunt legați de obiceiurile din ciclul familial, aşa cum colacii dedicați divinității sunt legați de obiceiurile calendaristice" [6, p. 83-84]. În obiceiurile de nuntă întâlnim diverse variante de orații cum ar fi: „Orații de dat colacii" (Mânțănita), unde colacul ca şi inelul este de formă rotată, simbolizând viața fără început şi fără sfârşit, veşnicia: *Mânțănim, mânțănim/ De aceşti colaci,/ Mândri şi rotați,/ Ca piatra morii măsurați* [7, p. 164]. Aici, forma colacului este asemuită cu cea a pietrei morii, care de asemenea este rotundă ca şi a inelului. Totodată, observăm că inelele de cununie se procură în pereche, mirele şi mireasa constituie o pereche, nunul şi nuna de asemenea reprezintă o pereche, colacii naşilor de cununie sunt oferiți în pereche: *Ajungă-te multă cinste şi voe bună/ Pe dumneata, cucoane nun mare,/ Şi pe dumneata, cuconiță nună mare!/ Vă închinăm o pereche de colăcei,/ Cu zahăr zăhăruiți,/ Cu şofran şofrăniți,/ Pentru gurițele dumneavoastră sânt gătiți* [7, p. 165], sau se coceau colaci gemeni, care se puneau în patru colțuri ale mesei. Perechea reprezintă un cuplu de oameni de sex opus, obiecte de ritual unice în felul lor, care semnifică realizarea echilibrului şi este atribuit Mamei Cosmice – simbolul întregii naturi, unde întâlnim frumusețea, blândețea, sensibilitatea şi bunătatea, exprimate prin originalitatea florilor, păsărilor, copacilor şi a râurilor – toate vorbesc despre aspectul de Mamă Cosmică – Mama lui Dumnezeu, de instinctul creator al Atotputernicului. Perechea simbolizează dualismul pe care se sprijină orice dialectică, efort, luptă, mişcare sau orice proces;

BDD-A22731 © 2015 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

• fie *cercului* – „simbolul perfecțiunii, omogenității, mișcării imuabile şi eterne, care nu are nici început, nici sfârşit. Pe plan cosmic, simbolizează cerul, în opoziție cu pătratul care e simbolul pământului" [8, p. 36]. De asemenea, cercul este apreciat şi ca „simbolul timpului, al veşnicei reînceperi" [8, p. 36], iar veşnica reîncepere în iconografie este reprezentată prin „imaginea şarpelui ce-şi muşcă coada" [8, p. 36]. Versiunea că cercul restrânge un spațiu, demonstrează şi faptul că „mişcarea de rotație care formează acest spațiu este potențial infinită. <...> Cercul e o metonimie a zeului: zeul-soare e un cerc (coroana discoidală a lui Re, discul cu aripi a lui Aton etc.). E simbolul dragostei creştine, în centru fiind Dumnezeu, iar credincioşii vin spre el din perisferă" [8, p. 36]. Tot în acest context, menționăm că cercul împărțit în jumătate simbolizează: ziua şi noaptea, vara şi iarna, yang şi yin, de asemenea remarcăm unitatea cercului cu alte figuri de formă circulară în raport cu principiul feminin, cu puterea magică de apărare etc. Se crede că pe timpuri femeile însărcinate ale românilor, treceau printr-un cerc de butoi, „pentru ca şi copilul să se nască uşor" [9, p. 54]. Atunci, când cercul este destinat să protejeze, un individ devine inel, brățară, colier, coroană etc. Inelul purtat pe deget protejează individul. Cercul ritual în context apotropaic, magic a simbolizat şi brâul care proteja corpul omului, crezând că e bine „ca tot omul să aibă un inel în deget, ca să nu se lege blastămurile de el" [9, p. 55].

Motivul inelului este întâlnit şi în balada *Miorița* – capodoperă a literaturii folclorice românești, unde moartea simbolizează o nuntă similară cu regăsirea perechii astrale, iar păstorul moldovean îşi aseamănă moartea cu o nuntă. Frumusețea fizică a ciobanului moldovean este prezentă în toate momentele subiectului baladei. Portretul lui fizic, ținuta lui zveltă are rădăcini adânci în imaginația arsă de dor a măicuței care îşi caută cu disperare fiul: *Mândru ciobănel/ Tras printr-un inel* – inelul, în cazul respectiv, simbolizează eternitatea, legătura, unitatea, fidelitatea. „Rolul său de simbol solar sau lunar poate fi subliniat de metalul din care este făcut (aur şi, respectiv, argint); în această calitate, poate simboliza căsătoria mistică cu Domnul, cunoaşterea şi înțelepciunea" [8, p. 77]. Ciobănelul „tras printr-un inel" devine un simbol al frumuseții fizice şi morale, simbol al bărbăției, hărniciei şi al curajului, înzestrat cu o specială filozofie asupra vieții şi morții, caracteristică poporului român. Acesta este şi motivul măicuței bătrâne prin care autorul anonim realizează un portret emoțional al păstorului moldovean.

Românii din Ucraina (s. Velicoserbulovca, r. Elaneț, reg. Nicolaev ş. a.), dar şi din Caucazul de Nord au păstrat „obiceiul pusului pe masă la logodnă a unui vas cu grâu şi inele, verighetele („verijili"), alesul inelelor făcându-se până în trei ori. Apoi tinerii erau poftiți (de regulă, întâi băiatul – o normă patriarhală a inegalității sexelor) să aleagă ce doreau – banii, broboada, inelele. Dacă flăcăul lua broboada, scuturând-o încet, ca să cadă banii în vas, la fund, împăturind-o şi punând-o în sân, buzunar, era semn că o vrea pe fată. Dacă nu o vroia, îşi lua înapoi banii, la fel scuturându-i din broboadă (o făcea, uneori, când era pus cu sila de către părinți să se căsătorească)" [10, p. 426].

BDD-A22731 © 2015 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

De asemenea, şi românii dintre Prut şi Nistru aveau acest obicei. În timpul logodnei mireasa îşi exprima, într-o formă alegorică, consimţământul de a se căsători. Pe masă se punea o farfurie cu grâu (uneori cu fasole sau răsărită). Mirele şi mireasa îşi ascundeau inelele în boabe. Dacă fata accepta căsătoria, ea lua din farfurie inelul mirelui.

În cele patruzeci de zile, când se consumă ciclul marital al trecerii într-un alt stadiu, mireasa are anumite calităţi fertilizatoare: plânsul ei aduce belşug pe ogoare, lucrurile pe care le-a purtat (mai ales voalul) aduc fericire şi altor fete, bucăţi din colacul miresei poartă noroc la vânzări, judecăţi şi drum lung, „inelul de cununie, beteala şi florile sunt folosite în tot felul de vrăji pe ursită etc. Puterile acestea vremelnice au ca revers o anumită fragilitate în contextul unor acte de magie neagră şi, mai ales, în faţa deochiului” [11, p. 101].

Despre forma inelului cu pietre se crede că simbolizează modul în care tânărul percepe femeia iubită. Astfel, inelul oval simbolizează o nuntă frumoasă, perfectă; cel rotund – tradiţionalismul; cel cu piatră în formă de pară – forţa, independenţa; cel cu piatră în formă de romb – eleganţa; iar cel în formă de inimă – spiritele romantice, eternii îndrăgostiţi.

În ceea ce priveşte mâna şi degetul pe care se poartă inelul de logodnă, viziunile sunt împărţite: unii spun că se poartă pe degetul inelar de la mâna stângă până la venirea verighetei, moment în care vor fi purtate împreună, întâi inelul de logodnă şi apoi verigheta (promisiunea iubirii eterne şi materializarea ei); alţii sunt de părere că locul inelului de logodnă este pe degetul inelar de la mâna dreaptă, pentru totdeauna. Semnificaţiile inelului de logodnă şi a celui de cununie sunt diferite şi dacă unul din ele este pierdut, e semn rău. Dacă în locul celui pierdut se cumpără altul, atunci cel nou va trebui sfinţit la biserică.

Inelul poate servi drept cartea de vizită a celui care îl poartă, pentru că reflectă atât caracterul, cât şi personalitatea sau stilul de viaţă. Se spune că atunci când simţi nevoia să-ţi cumperi un inel, vrei să marchezi un nou început în viaţa personală, iar când dăruieşti sau primeşti în dar un inel, legătura cu persoana respectivă va deveni mai strânsă, mai apropiată.

După cum am menţionat mai sus, inelul este un cerc, iar cercul este simbolul ciclicităţii, unităţii, al legăturii şi al înlănţuirii la infinit, al soarelui, al sursei vieţii, unul dintre cele mai vechi simboluri.

Ca orice altă bijuterie, inelul are o anumită încărcătură spirituală, oferindu-i persoanei care îl poartă echilibru psihic, stabilitate emoţională sau protecţie. Inelul este un simbol al unui legământ, a legăturii puternice şi trainice a două persoane şi rămâne a fi primul simbol al dragostei. În virtutea ideilor exprimate anterior, conchidem că inelul simbolizează şi în prezent legătura dintre viitorii miri sau cuplul căsătorit, fiind considerat drept un semn al unui destin asociat, un jurământ sfânt, sacramental, devenind simbolul unei puteri pe care nimeni nu este în stare să o distrugă.

BDD-A22731 © 2015 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)

Referințe bibliografice

1. Chevalier, Jean; Gheerbrant, Alain. *Dicționar de simboluri*. Iaşi: Polirom, 2009. 1072 p.

2. *„V”-ul Marii Zeițe, bucraniul-uter şi pieptenele-perie, grupate în simbolistica pomului vieții de început pe inelul getic de la Seimeni*. Mod de acces: https://sites.google.com/site/seimenineoliticsipreneolitic/home (vizitat la 15.09.2015).

3. *Simboluri sacre: Popoare, religii, mistere*. Coord.: Robert Adkinson. Bucureşti: Art Grup Editorial, 2012. 792 p.

4. *Dicționar enciclopedic*. Bucureşti, Chişinău: Cartier SRL, 2001. 1696 p.

5. Seche, Luiza; Seche, Mircea; Preda, Irina. *Dicționar de sinonime*. Bucureşti: Editura Ştiințifică şi Enciclopedică, 1989. 551 p.

6. Ghinoiu, Ion. *Mica enciclopedie de tradiții românești*. Bucureşti: Agora, 2008. 158 p.

7. *Folclorul obiceiurilor de familie*. Alcătuirea, articolul introductiv şi comentariile de A. S. Hâncu şi V. S. Zelenciuc. Chişinău: Ştiința, 1979. 309 p.

8. Evseev, Ivan. *Dicționar de simboluri şi arhetipuri culturale*. Timişoara: Amarcord, 1994. 220 p.

9. Olteanu, Antoaneta. *Metamorfozele sacrului. Dicționar de mitologie populară*. Bucureşti: Editura Paideia, 1998. 377 p.

10. *Folclor românesc de la est de Nistru, de Bug, din nordul Caucazului*: (Texte inedite). Alcătuire, îngrijirea textelor, comentarii: Nicolae Băieşu, Ana Graur, Andrei Hâncu. Chişinău: Elan poligraf, 2007. 596 p.

11. Ciubotaru, Silvia. *Obiceiuri nupțiale din Moldova*: *Tipologie şi corpus de texte*. Iaşi: Editura Universității „Al. I. Cuza”, 2009. 779 p.

BDD-A22731 © 2015 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:12:46 UTC)